

L’Adrià, la Margarida i el gran desastre de fang

Hi havia una vegada dos germans que sempre estaven a punt per l’aventura. L’Adrià, de tres anys, portava el seu pijama d’estrelles que brillaven com el sol. La Margarida, de quatre anys, preferia el seu vestit de punts que semblaven fulles petites ballant.

Un matí assolellat, la mare els va abraçar i els va dir amb tendresa: «Si aneu a jugar al parc, recordeu: la roba neta és feliç». Però l’Adrià i la Margarida estaven massa emocionats amb el dia perfecte que els esperava.

El parc era un món màgic. Primer van trobar els bassals més grans i van saltar sense parar. ¡Plaf! ¡Splash! ¡Xof! El fang esquitxava per tot arreu, pintant les seves robes de marró. Després van descobrir uns pinzells màgics (branquetes amb fulles) i es van posar a pintar a terra. Taques verdes, grogues i vermelles van aparèixer als seus vestits com per art de màgia.

Quan es van cansar, van decidir rodolar per la pujol més verda del parc. ¡Rodolant i rodolant! L’herba fresca va deixar les seves marques verdes per tot arreu. De sobte, la Margarida es va mirar i els seus ulls es van obrir com plaques.

«¡Adrià!», va cridar espantada. «¡Mira'ns! Semblen... ¡monstres de fang!».

L'Adrià es va mirar les seves estrelles, ara marrons i verdes, i la seva carota es va arrugar de preocupació. «La mare ens va dir que cuidéssim la roba», va xiuxiuejar.

Va ser llavors quan van sentir un tintineig suau. Darrere d'un arbre va aparèixer una fada molt especial. Duia davantal fet de bosses de plàstic i una vareta que era... ¡una cullera de fusta!

«¡Ui, ui, ui!», va dir la Fada del Reciclatge. «Veig que heu tingut molta diversió, però la vostra roba està explicant una altra història».

Els nens van abaixar el cap, però la fada va somriure amb complicitat. «No us preocupeu. Tot té solució. ¿Sabeu que la roba bruta no es tira? ¡Es transforma!».

Amb un moviment de la seva vareta-cullera, els va ensenyar la màgia de la cura:
Primer, van separar la roba molt tacada dels mitjons vells.
Després, amb l'ajuda de la fada (i una mica de màgia de la mare), la rentadora va començar a cantar: «Bur-buixes, bur-buixes, netejant sense parar».
Finalment, el més màgic de tot: els mitjons vells es van convertir en dos ninots de drap divertits, un per cadascú.

L'endemà al matí, quan el sol va fer aparició per la finestra, l'Adrià i la Margarida van trobar els seus pijames i vestits preferits nets i brillants, penjats com banderes de felicitat. I al seu cistell de joguines, els nous ninots de drap els somreien.

«¡La roba dura més si la cuidem!», va dir la Margarida abraçant el seu ninot.
«¡I el que és vell pot ser nou una altra vegada!», va afegir l'Adrià.

Des d'aquell dia, sempre van recordar la lliçó de la Fada del Reciclatge. I encara que seguien saltant a bassals i pintant amb branquetes, ara sabien que després tocaria... ¡la màgia de la cura!